

Rigsdagstidende.

1851

Forhandlingerne paa Folkethinget. № 80.

Tredie Session.

31te Møde.

Torsdagen den 27de November.

(Kort)

Monrad (forts.): Jeg fandt, at det fra dansk Side var yderst utilfredsstillende, hvorfor jeg i et hemmeligt Møde indgav Forslag til en motiveret Dagsorden, hvori Thinget skulde udtale, at det fandt det høist utilfredsstillende; men, mine Herrer! mit Forslag mødte Modsigelse fra alle Sider, idet maafæe med Undtagelse af den ærede Rigsdagsmand for Præsto Amts 4de Valgfreds (Grundtvig) Alle, idetmindste alle de, som dengang yttrede sig, vare enige om, at det var et galt Skridt, som jeg dengang gjorde, ligesom ogsaa navnlig den ærede Cultusminister udtalte, at Ministeriet ved at følge mit Forslag vilde komme i en falsk Stilling. Hvad gjorde jeg saa? Sik jeg saa et *Botum*, der stadfæstede denne Dagsorden og indvirkede paa Notabelprojectet? Nei, jeg tog mit Forslag tilbage, saa at der ikke engang blev afstemt derover. Nagtet alt dette tillader den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Tscherning), der virkelig — jeg gjentager — har altfor store Tanker om min Indflydelse, sig alligevel at stge, at det er min Skyld, at der ikke blev noget af Notabelprojectet, og han siger dette, skjøndt han selv var blandt dem, der dengang opfordrede mig til at gjøre, hvad jeg gjorde, nemlig at tage mit Forslag tilbage. Er dette ikke en aldeles falsk Opfattelse og Fremstilling af Forholdene fra den ærede Rigsdagsmands Side? Men dette er ikke det eneste Punkt, hvoraf hans Opfattelse er falsk. Jeg troer, at den ærede Rigsdagsmand heelt igjennem har opfattet Forholdene aldeles skævt. Den ærede Rigsdagsmands Følelse er bleven saaret ved de af mig brugte Udtryk „svævende“ og „gyngende“. Jeg

troer nu ikke, at den ærede Rigsdagsmand selv pleier at være gjenemtrængt af en saa dyb Alvor, at han jo ikke engang imellem ogsaa betjener sig af spøgefulde Ord; men mine Ord vare ikke spøgefulde, de vare sagte i al Alvor. Det er min alvorlige Mening, at jeg anseer Ministeriet for „svævende“, og jeg anseer, hvad ogsaa den ærede Forslagsstiller selv har indbrømmet, hans Adresse for „gyngende“, saa at de af mig brugte Ord ikke ere spøgefulde, men udtalte i al Alvor. Jeg har ikke sagt, at det var Ministeriets Skyld, at det var svævende, jeg troer, at jeg udtrykkelig sagde, at hvorvidt den hele nuværende Tilstand beroede paa Ministeriets egen store Elasticitet og Gstergivenhed mod Fordringer udenfra eller hvorvidt den beroede paa Forholdenes Magt, var Noget, hvorom jeg ikke vilde dømme, men Noget, hvorom man først kunde faae en begrundet Mening, naar et Udvalg nærmere havde undersøgt Sagen og gjort den til Gjenstand for en alvorlig Drøftelse. Hvorledes kan da den ærede Rigsdagsmand gaae hen og tillægge mig Dtrringer, som jeg aldeles ikke har brugt? Den ærede Rigsdagsmand er fremdeles gaaet ind paa en Fremstilling af Freden af 2den Juli 1850 og af Notabelprojectet. Jeg troer, at der var meget Uklart i hans Fremstilling deraf, i alt Fald var det ikke mig muligt at forstaae og følge ham. Den ærede Rigsdagsmand har sagt, at lige fra første Færd af var Talen om Arveenheden. Jeg maa benægte dette, jeg maa benægte, at der i Statsraadets Protocol under Martzministeriet er optaget nogensomhelst Dtring, som viser, at den har været gjort til Gjenstand for formelig Forhandling. Hvad enkelt Mand har talt til enkelt Mand, er Noget som jeg ikke kan vide; skjøndt det gjerne kan være, at den ærede